

Naslov: ... da prišel bi srečni dan...

Podnaslov: Devetdnevnic pred prvim svetim obhajilom

Na notranji strani platnic

Zgodba: družina – oče, mama in štirje otroci: birmanec Jan (14 let), Lucija (11 let), prvoobhajanec Tomaž (8 let), Tina (5 let)

Naslovi posameznih dni devetdnevnic:

1. dan – četrtek: Generalno čiščenje (Sveta spoved)
2. dan – petek: Varnostna ograja (10 božjih zapovedi)
3. dan – sobota: Kdo je ta? (Jezus, pravi Bog in pravi človek)
nedelja: Gospodov dan
4. dan – ponedeljek: Nekaj čudnega?! (Jezusovi čudeži)
5. dan – torek: Mobilni telefon (Molitev)
6. dan – sredo: Za nikogar pretežko! (Zapoved ljubezni)
7. dan – četrtek: Varuje me! (Božja in naša mati Marija)
8. dan – petek: Pod podobo kruha in vina (Sveto obhajilo)
9. dan – sobota: Komaj čakam!

PREDGOVOR

Priprava je pol dela. Dobra priprava je ključ do uspeha. Tudi na duhovnem področju. Ni tako malo župnij, ki družine prvoobhajancev pripravljajo na slovesnost prvega svetega obhajila s posebno devetdnevnicco. To je lepa priložnost, da otroci utrdijo svoje znanje in naučeno poglobijo. Za starše je to spodbuda in možnost, da tudi sami na novo odkrijejo to, kar so kot otroci s tako velikim hrepenenjem želeli: da Jezus postane in ostane njihov Gost, Prijatelj, Sopotnik. Morda bi se za tako obliko neposredne priprave odločili prav v Letu družine. Pričujoča knjižica Vam želi biti pri tem v pomoč.

Gradivo, zbrano v tej knjižici, ni izdelano do potankosti. Je le osnutek, ki ga boste prilagodili vaši župniji, velikosti skupine ipd. V tem smislu vam avtorji dajemo proste roke. V prvem delu je zgodba o družini, ki se s Tomažem pripravljajo na prvo sveto obhajilo, ob kateri lahko ponovite najvažnejše poudarke priprave na zakrament. Sledi nekaj nalog, s pomočjo katerih boste družinam pomagali, da bodo tudi doma spregovorili o tem, kar ste razlagali pri devetdnevnicci. Kratke spodbude (komentarji) ob poteku svete maše lahko uporabite pri bogoslužju ali posebej v povezavi z devetdnevnicco ali kdaj drugič. In končno smo pripravili še nekaj osnutkov pisem za starše in opozorili na nekatere zakonitosti otrokovega doživljanja. Zato lahko te spodbude pomagajo k polnejšemu doživetju Božje ljubezni, ki se nam daje v sveti evharistiji.

Priporočamo, da devetdnevnicca (v taki ali drugačni obliki) čimprej postane nujni sestavni del priprave za prvoobhajance in njihove družine. Ljudem namreč take priprave zelo hitro postanejo samoumevne. Ali še kje kdo postavlja pod vprašaj tečaj za zaročence? V dekanijah, kjer imamo skupno pripravo na krst in skupno pripravo za birmanske botre stvari potekajo, kot da so utečene in zahtevane od vekomaj. Nihče, ali zgolj morda zelo redki posamezniki, se ne čudi, zakaj taka priprava. Ljudem je zaradi podobnih zahtev na delovnem mestu in drugje samoumevno, da tako pripravo zahtevamo tudi v Cerkvi, zlasti če je priprava kvalitetna.

Spoštovani!

Kako radi ponavljamo molitve, ki smo se jih naučili v otroški dobi. Četudi smo odrasli, izobraženi, teološko razgledani, jih ne le ponavljamo, temveč s ponavljanjem odkrivamo vso

vsebino in njihovo globino. Pomagajmo staršem, da bodo otrokom skrivnost evharistije približali tako, da se bodo k njej radi vračali vse življenje.

Saj je res, da smo pred prvim obhajilom vsi že kar precej utrujeni. Otroke daje pomlad, vsi skupaj – otroci, kateheti in starši - smo že malo naveličani verouka, temu je treba v maju dodati še šmarnice, poljske oziroma urne maše in druge obveznosti ..., zdaj pa še devetdnevnica? Meni se kljub vsemu večeri, ki jih ob devetdnevnici preživim s starši in prvoobhajanci, zdijo tako lepi in bogati, da jih priporočam tudi vam. Pa veliko korajže, iznajdljivosti in uspehov voščim!

Novo mesto, 20.4.2007

Klavdio Peterca, voditelj ŠKO

1. dan: GENERALNO ČIŠČENJE

»Samo še devet dni do mojega prvega svetega obhajila. Še devetkrat grem spat in nedelja bo tukaj. Kako sem že nestrpen. Komaj čakam!« je razmišljal Tomaž, ko se je s šolskim avtobusom peljal proti domu. Zvečer se bo začela devetdnevnica. Pohitel je proti domu, kjer je najprej naredil nalogo, nato pa se je šel igrat s prijatelji. Med igro je zaslišal mamin glas, ki ga je vabil na kosilo.

Takoj, ko so sedli za mizo, je hitel Tomaž pripovedovati, da gredo danes prvič k devetdnevnici in da to pomeni odštevanje dni do obhajila.

»Jaz ne grem,« se oglasi in vskoči v besedo Jan, »tako ali tako bom moral začeti hoditi na birmansko devetdnevnico čez štirinajst dni. Dvakrat pa ne bom hodil.«

»Prav,« mu reče oči, »saj je to Tomažev praznik. On se tega veseli, pridružila pa se mu bova tudi midva z mami, pa tudi Lucija in Tina bosta z veseljem šli. Birma pa je že pot k odraslosti, zato boš k birmanski devetdnevnici hodil sam,« zaključijo oči.

»To pa ne!« se upre Tomaž, »vidva gresta zraven. Saj ne bom sam praznoval birme. Botra in starši morajo biti zraven, ker je to družinski praznik!« jasno in odločno pove Jan.

»Kaj Tomaževo obhajilo ni praznik za nas vse?« vprašujoče pogleda mami Jana. Jan zardi, malo obmolkne in nekaj premišljuje.

»Ja no, res je,« mu gre kar malo težko z jezika. »Tomaževo obhajilo ni samo njegov praznik, saj se ga tudi jaz veselim.«

»Torej je Tomaževo obhajilo praznik nas vseh,« zaključijo mami in doda: »Pol ure pred sedmo moramo biti pripravljeni, da ne bomo zamudili!«

»Pa znaš spovedni obrazec?« vpraša Lucija.

»Saj sem ga znal že pred enim mesecem,« ponosno odgovori Tomaž.

»Saj spovedni obrazec ni najbolj pomemben,« se oglasi Jan. »Bolj pomembno je, da poveš vse, česar se spomniš.«

»Kaj pa če storiš kakšen tak greh, ki se ga ne upaš povedati župniku ali kaplanu, da si ne bi o tebi slabo mislil?« To je vprašala Lucija.

V pogovor se vmeša mami: »Ko najdem vaše sobe razmetane, ali imam o vas slabo mnenje?«

»Ne,« ji odgovorijo v en glas, »samo opozoriš nas, da je treba pospraviti in da se moramo naučiti reda.«

»Podobno je tudi pri sveti spovedi. Ko pridemo v spovednico, imamo vse razmetano in v neredu. To so naši grehi. V spovednici jih povemo duhovniku; pravzaprav ne njemu, ampak Jezusu, ki nam po duhovniku odpušča grehe. Tako v svojem srcu naredimo generalno čiščenje. Duhovnik pa nas spodbudi, naj se še bolj trudimo. Najbrž pa ne sliši nobenega novega greha, da bi si kaj slabega mislil. Nasprotno. Kdor prizna, ta šele zraste in postane velik. Ta je junak.«

»Potem bom jaz zelo zrasla, ker vedno pospravim igrače?« je vprašala Tina. Vsi so se ji nasmejali in se že približali cerkvi.

Danes lepo prisluhnimo devetdnevnici, jutri pa gremo vsi na generalno čiščenje k sveti spovedi; razen Tine, ki je najmlajša in ima vedno vse pospravljeno.

2. dan: VARNOSTNA OGRAJA

V šoli je tretjemu razredu devetletke odpadla zadnja ura. Kaj početi vso uro? Ali bi šli do potoka Sušica, kjer bi opazovali ribe in skakali čezenj. Fantje so bili takoj za to, punce so jih pa svarile, da ne smejo s šolskega dvorišča.

»Saj ne bo nihče opazil, če ve ne boste zatožile. Vrnili se bomo pravi čas!«

Pri potoku so fantje počeli same zanimive stvari: skakali čez potok, metali kamne v tolmun, opazovali ribe, se škropili z vodo. Ob Sušici je čas vedno prehitro minil.

Malo presenečeni so obstali, ker je voda zaradi dežja zelo narasla. Vendar jih to ni zmotilo. Priedili so pravo tekmovanje v metanju kar največjih kamnov v potok.

Najmočnejši je bil Simon. A nenadoma mu je spodrsnilo. Zdrsnel je proti deroči vodi. Fantje so začeli vpiti, Simon pa je že zajel vodo v čevelj. Na srečo je bil v bližini sosed Marjan in ta je slišal vpitje. Brž je priteknel in z močno roko Simona in še pravočasno potegnili na breg. Fantje so stali kot okameneli.

»Ravno najbolj pametni pa niste, a ne vidite, kako nevarna je danes Sušica? Da mi ne počnete več takih neumnosti! Od kod ste se pa vzeli tole uro? Ali niste v šoli?«

Tako hitro so odnesli pete, da so se komaj utegnili zahvaliti.

Doma je bil Tomaž nenavadno tiho.

»Je kaj novega?« je zanimalo očija.

»Ne, nič, samo v šoli nam je odpadla zadnja ura.«

»Potem pa si spočit in brez skrbi, a ni videti ravno tako.«

Tomaž je v očijevem glasu začutil razumevanje, zato se mu je razvezal jezik. »Pri verouku smo se učili o božjih zapovedih, ampak danes jih nisem upošteval. Po zadnji uri fantje nismo ostali na igrišču, ampak smo na skrivaj odšli do Sušice. Tam nas je en stric kregal, ker je Simon skoraj padel v vodo in bi ga lahko odnesla.«

»A tako. A tako. Se pravi, da ste vsi skupaj ravnali zelo po svoje.«

»Ja, narobe je to, da nisem ubogal učiteljic in sem šel z drugimi tja k vodi.«

»Če si to spoznal, je že nekaj! Veš, božje zapovedi veljajo za vse,« je pripomnil oči nenavadno mirno. »Božje zapovedi so ograja, ki nas varuje pred grehom. Če je ne upoštevaš, se ti lahko zgodi, da hudo zabredeš in iz greha težko izplavaš. Kar pomisli, kaj se vam je pripetilo pri Sušici. Pa tudi šolska pravila niso kar tako. Zaradi jih ste varni, se brez skrbi igrate, pa mlajši in starejši se drug ob drugem dobro počutite. Tudi deset božjih zapovedi je zato, da vsak drugemu dela dobro in se varuje slabega.«

»Samo, oči, če je pa tako zanimivo delati tisto, kar ti je najbolj všeč.«

»To je res, ampak sam si videl, kako je to lahko nevarno. Zato pa je tako pomembno vztrajati in se vedno znova truditi živeti po božjih zapovedih. Danes nam bo Bog pri sveti spovedi odpustil grehe, nas pa bo zamikalo spet storiti nov greh. Bog pa nas vabi, naj vedno vztrajamo v dobrem,« je pojasnil oči.

Zunaj je nekaj zaropotalo.

Tomaž se je počutil lahkega, da bi lahko poletel. Kar kamen se mu je odvalil od srca. Hotel je očija objeti, pa je ravno nekdo potrkal na vrata.

3. dan: KDO JE TA?

Valentina, Manca, Blaž in Anamarija so prišli po Tomaža. Skupaj so se odšli igrati h Gregorju. Najprej so bile na vrsti igre z žogo, vendar je vroče sonce kmalu utrudilo njihove noge in roke in zadihani so šli sedet v senco velike lipe.

»Le kaj bi se šli še igrati? Ne da se mi več tekati okoli,« je rekla Valentina. »Igrajmo se znane osebnosti!«

»In kako to gre?« so jo vpraševali.

»Nekdo si zamisli neko osebo, ki jo vsi poznamo, drugi pa z vprašanji poskušajo ugotoviti, kdo bi to lahko bil. Lahko jo predstavi tudi z gibi. Kdor ugame ime, si lahko zamisli novo, ostali pa ugibamo.« Vsi so bili navdušeni. Žreb je določil Anamarijo, naj začne. Ni ji bilo treba dvakrat reči in že je imela slavno osebo v mislih.

»Ali igra nogomet?« je takoj zanimalo Blaža. Anamarija je odgovorila, da ga včasih res igra. »Če ni nogometaš, potem je gotovo kakšna znana pevka,« je razmišljala Valentina in dodala: »Gotovo je Britney Spears.« »Ne,« ji je odgovorila Anamarija, »moški je.« Gregorju so se zableščale oči: »Omar je.« »Saj nisem rekla, da je pevec.«

Začeli so ugibati po lastnostih: »Ali je velik, je dober, zna smučati, je hokejist, ima kratke lase, ima rad rdečo barvo, zna voziti avto?« so deževala vprašanja. Naenkrat Manca skoči pokonci in reče: »Če ima rad rdečo barvo in vozi avto, potem je to Michael Schumacher.«

»Prav si ugotovila, on je ta slavna osebnost. Sedaj si pa ti na vrsti,« pove Anamarija.

»Že vem, kar začnite ugibati.«

»Ali ta oseba zna prepevati?« vpraša Gregor in razmišlja o pevcih in pevkah.

»Ali ima dolge lase?« je zanimalo Tomaža, ki je želel ugotoviti, ali je moški ali ženska. »Ne samo dolge lase, tudi brado ima.«

»Hm, ali nas pozna?« Valentina je pač hotela vedeti, če je kdo iz njene bližine. »Prav vsakega posebej, in to po imenu,« pojasni Manca. »Pa nas kaj uči ali je naš prijatelj ali kakšen voznik avtobusa?«

»On je naš najboljši prijatelj, ki nas ima zelo rad,« se iskrivo nasmeje Manca.

»Pa nam je že kdaj kje kaj dal?« vpraša Tomaž in skomigne z rameni. »Vsak dan skrbi za nas in nam da vsega, kar potrebujemo,«

»Ali se je rodil v Sloveniji?« je zanimalo Gregorja. »Ne, kar daleč od tukaj je bil rojen. Rodil se je v enem kraju, živel v drugem, umrl pa v tretjem,« vse bolj ponosno odgovarja Manca.

»Predamo se,« so nestrpno rekli ostali. »Bom povedala še nekaj lastnosti, pa boste sami ugotovili. In ko boste ugotovili, se boste sami sebi smejali. Ozdravljaj in oživljaj je ljudi, ni bi zdravnik, ampak je delal čudeže. Prav tako je umrl za nas na križu in tudi vstal, tako da še sedaj živi. Rodil se je pa v Betlehemu, živel v Nazaretu in umrl v Jeruzalemu ...« ni več uspela dokončati Manca, ko so vsi zakričali skorajda v en glas: »Jezus!«

Brž so se strinjali, da je bila rešitev res zelo lahka. Manca pa se je ponosno smejala.

Tomaž je šel k devetdnevnicu skupaj s starši. Pod vtisom popoldanske igre se je oziral na tabernakelj z mislijo: »Dragi Jezus, ti si najboljši. Ti si car. Nikoli ne bom mogel vsega vedeti o tebi. Vem pa, da me imaš najbolj rad, in komaj čakam, da se prihodnjo nedeljo srečava pri obhajilu.«

4. dan: KAKO NENAVADNO!

Ponedeljek je in pouk kot po navadi. Za tretji razred je ta teden vseeno nekoliko drugačen. Vsi so polni pričakovanja. Njihovi pogovori se večinoma vrtijo okrog nedelje, ko bo prvo sveto obhajilo. Po končani uri okoljske vzgoje je Luka kar na glas razmišljal:

»Ali ste videli, kako lepo in veliko preprogo je Bog razgrnil okrog šole in po naši župniji za prvo obhajilo?«

»Kje kaj vidiš, kje je kaj?« so spraševali drug čez drugega.

»Ste pa res slepi! Saj smo se pri spoznavanju okolja učili o travnikih! Ali niso vsi travniki božja preproga in vse mravlje pa ptiči in deževniki božji vrtnarji?«

Le od kod Luku takšne ideje? A so prav hitro začeli tekmovati, kdo bo v naravi opazil več stvari, ki jim jih je Bog pripravil za prvo obhajilo. Veter je postal frizer dreves, oblaki so z dežjem zalivali preprogo, drevesa so se oblačila v nova oblačila pomladne kolekcije v svetlo zelenih barvah, sonce je postalo javna razsvetljava s slavnostno osvetlitvijo. Sušica in Krka sta bili kot smaragdna kamna okraska na preprogi. Hrib Pogorelec je kot velika katedrala, srne, jeleni in medvedi so bili čistilci in urejevalci ...

Tudi ko so po končanem pouku čakali na avtobus, so govorili o lepoti božjega stvarstva. Tomaž, Damjan, Jure in Nina so sklenili, da bodo nabrali travniške rože in jih odnesli domov. Nina je občudovala regratov cvet: »Kako lep je in kako ravno steblo ima. Regratov cvet je kot sonce s svojimi žarki.« »In kako misliš, da je zrasel?« je vprašal Damjan. »Ja, iz semena. Saj poznaš regratovo lučko. To so semena, ki jih veter raznese,« je razložil Jure. »To že, ampak kako začne rasti?« »Voda, zemlja in sonce dasta življenje temu semenu. Saj smo se učili pri okoljski vzgoji,« je takoj pripomnila Nina. »Ampak kamen je tudi na soncu in na dežju, pa ne zraste v goro,« se ni vdal Damjan. »Hm ja, Bog daje življenje,« je zaključila Nina, kajti bilo je že preveč vprašanj za tretješolce. Že so bili pred domačimi dvorišči.

Tomažu pa doma Damjanova vprašanja niso dala miru. Nekaj časa je sam razmišljal, ko pa ni našel odgovora, je šel ponj k mami. Hotel je zvedeti nekaj prav posebnega. Kar naravnost jo je vprašal: »Mami, vem, kaj zraste iz semen, kako pa nastane življenje?«

Prav nič ni bila v zadregi. »Saj veš,« je rekla, »regrat je živa narava, kamen pa neživa narava. Živa narava potrebuje zemljo, sonce in vodo, da zraste, vendar pa je samo življenje še vedno skrivnost, pravimo, čudež življenja. Vsako življenje v naravi je nekaj čudežnega. Kaj pa je tista moč, ki daje življenje? To je čudež, ki ga daje Bog. V vsaki najmanjši celici je življenje.« »Jezus je delal čudeže,« se je Tomaž spomnil na verouk.

»Da. Ker je Jezus Bog, je že na zemlji delal čudeže. No, katere je naredil?«

»Pomiril je vihar na jezeru, hromege je ozdravil, da je spet hodil, slepemu Bartimaju je vrnil vid, deset gobavcev je ozdravil te neozdravljive bolezni, obudil je mrtvo Jairovo hčerko, obudil je tudi Lazarja, ki je bil že štiri dni v grobu, nemi je spet lahko govoril,« je našteval Tomaž.

»Vidiš, Jezus je naredil mnogo čudežev, ko je bil na zemlji, in kot Bog jih dela še danes. Vendar pa v njegovem času niso vsi verovali, da je on Bog, čeprav je storil čudež pred njihovimi očmi. Tako je tudi danes. Bog dela velike stvari. V naravi je polno božjih čudežev, ki jih opazimo, če se le malo vprašamo in odpremo srce za božje stvarstvo. Tako lahko spoznamo Boga in verujemo, da je Jezus pravi Bog, saj nam je to s čudeži tudi dokazal. Največji čudež, ki ga je storil Jezus, pa je to, da je vstal od mrtvih. Zato tudi življenju rečemo čudež.«

Tomaž je bil z odgovorom zadovoljen. Ne zdi se mu nič nenavadnega, da je Bog še vedno dela čudeže. Čudež je tudi to, da kruh postane Božje Jezusovo telo in vino Božja Jezusova kri.

Pri devetdnevnicu je opazoval cvetje na oltarju. Zahvalil se je Jezusu za vse čudeže, s katerimi je ljudem pokazal, da je Bog.

5. dan: MOBILNI TELEFON

Danes je v šoli med tretjo uro na hodniku glasno zazvonil mobilni telefon. V petem razredu so se takoj spogledali, ali nemara zvoni komu od sošolcev. V drugem razredu so popolnoma utihnili in prisluškovali rahlemu zvonjenju. V tretjem razredu so se začeli pritajeno smejeti. Vse je zmotil en sam telefon.

Med odmorom je postal mobilni telefon glavna tema: kdo ga ima, kdo ga bo dobil za prvo obhajilo, kateri je boljši, kakšnega bi si želeli ... Vse se je vrtelo okrog mobilnih telefonov. Večer se je hitro približal in že je bil čas za devetdnevnicu. Po končani maši sta Jan in Lucija že imela vsak svoj telefon prislonjen k ušesu. Vso pot je bilo slišati nepovezано govorjenje po telefonu. »Kot bi bili v telefonski centrali,« je rekla Tomaževa mami. Večer je minil kot običajno, prišel je čas za družinsko molitev. Včasih za krajšo, včasih za daljšo, vendar vedno za skupno. Danes pa kot da bi mrzlo vreme in dež vplivala na Jana in Lucijo. Kljub maminemu povabilu ju ni bilo od nikoder. Iz sob je bilo slišati le govorjenje po telefonu.

»Jan, Lucija, pridita, prosim, da bomo skupaj zmolili!«

»Ja, ja, že grem.« Njiju pa še vedno od nikoder. Zdaj je pa začel ukrepati oči.. Vzel je svoj mobi in poklical na domač telefon. Pomežiknil je mami, in ko telefon je zazvonil, se je ta oglasila.

»Prosim? Ja, samo trenutek. Jan, Lucija, telefon za vaju!«

V hipu sta oba stala pri mami, ki je v rokah držala slušalko.

»Za koga je? Zame ali za Jana? Kdo me kliče?« se je prva oglasila Lucija.

»Iz nebes vaju kličejo,« je resno rekla mami.

»Nehaj se zafrkavati, zaradi tebe in tvoje molitve sem zdaj nehala telefonirati!«

»Kaj je bolj pomembno: molitev ali prazno klepetanje?«

Jan se upre: »Zakaj je treba vedno moliti, molitev je govorjenje v prazno.«

»Res misliš tako?« vpraša mami. »Če je tako, jutri prenehamo z družinsko molitvijo. Pa tudi svoja mobilna telefona mi bosta dala, izklopili bomo internet, da ne bo več elektronske pošte in čvekanja s prijatelji.«

»Ampak to ni pošteno!« se v en glas združita Lucija in Jan. »Toliko se moramo pogovoriti: o šoli, o prijateljicah in prijateljih, o fantih in puncah, o učiteljih, o športu, o oblekah ...«

»Seveda je pošteno. Če se nočeta pogovarjati z Bogom, ki je naš prijatelj,« se je oglasil oči, »potem se tudi z drugimi prijatelji nočeta pogovarjati.«

»Ampak to sploh ni isto,« je še naprej ugovarjal Jan, »saj mi Bog pri molitvi nikoli ne odgovarja.«

»Mogoče res tako misliš. Toda, ali si pozabil, kaj vse imamo in kaj vse nam Bog daje. Ali si srečen v družini, kot v molitvi prosiš? Imaš prijatelje? Ti gre dobro v šoli?«

»Ja, ja in ja!« »Torej ti Bog vendarle odgovarja. Pa ne samo tebi, ampak nam vsem. Zato je tudi prav, da se večkrat pogovarjaš z Njim. Molitev je tudi tvoj telefon; preko nje se pogovarjaš z Bogom. Z Njim se pogovori o vseh tistih stvareh, o katerih se po telefonu pogovarjaš s prijatelji. Priporoči mu sošolke in sošolce, učitelje v šoli, svoje uspehe in neuspehe, zahvali se mu in ga prosi. Kako ti bo odgovarjal, pa boš odkrival v svojem življenju.«

»Ko zvečer molimo skupaj, pokažemo, da se imamo radi. Naša srca se povežejo v eno z Božjim ljubečim srcem. Molitev ni zoprna dolžnost, ampak Božje povabilo, naj se povežemo z njim,« se je mami ljubeče nasmejala upornemu modrijanu. Njenemu pogledu se Jan in Lucija nista mogla upreti in sta se tudi sama nasmejala.

»Potem pa brž telefonirajmo Bogu, toliko mu moramo povedati!«

Tomaž je v postelji še dolgo premišljeval o večernem pogovoru. Sklenil je, da se bo vedno pogovoril z Bogom o vseh stvareh, ki se mu bodo zgodile čez dan.

6. dan: ZA NIKOGAR PRETEŽKO

Dan v Tomaževem razredu je potekal kot navadno, dokler med glavnim odmorom ni prišlo do hujšega incidenta. Med tekom po hodniku se je Nejc spotaknil ob Matejevo torbo. Kaj hujšega! Matej je takoj planil in se zaletel v Nejca. Grdo ga je nadržal. Seveda mu ta ni ostal dolžan in že se je začel boj – na veliko veselje vseh okrog »Nehajta že in si raje podajta roki,« jima je rekel Lovro, »kaj bi se samo tepla.«

»Če se je pa spravil name!« je zavpil nazaj Nejc. Vendar mu Matej ni ostal dolžan: »Seveda, ko si mi pa brcnil torbo!«

»Raje si sezita lepo v roke in pozabita na vse skupaj. Nejc je po nesreči brcnil torbo, tvoja torba, Matej, pa tudi ni utrpela nobene škode. Lepo si stisnita desnici in bodita prijatelja.«

Beseda sošolcev je zaleгла in razgreteža sta si, še vedno nejevoljna, segla v roke.

Pouku je sledil verouk. Seveda je pogovor nanesel tudi na Nejca in Mateja. Nina je pripovedovala Maticu: »Kako sta bila smešna. Stepla sta se. To je tako neumno ... Oba sta neumna.«

Matic je dodal, da tudi drugače nista posebno pridna. Tudi drugi so hitro dodali svoje mnenje. Kaplana, ki je menjaval oznanila na oglasni deski, še opazili niso. Ko jih je pozdravil, so se najprej malo zdrznili, na hitro odzdravili in še v isti sapi začeli pripovedovati o pretepu.

»Tako v učilnico, kjer se bomo malo pogovorili tudi o teh rečeh.«

Tam jih je kaplan na kratko vprašal:

»Ali imate radi Jezusa?«

»Jaaa,« so zategnili v en glas.

»Vseeno ste malo pozabili, kaj pomeni imeti rad Jezusa.«

Kako pozabili, so pomislili prav na tihem, ko pa ga imajo res radi, saj se pripravljajo na obhajilo in na srečanje z njim?

»Kaj pa pomeni imeti Jezusa rad?«

Tišina.

»Naj vam razložim,« je kaplan nekoliko povzdignil glas. »Ko ste prišli do cerkve, sem slišal, da govorite o dveh največjih razbojnikih na šoli – takšni so bili vaši opisi. Pa me zanima, ali sta ta dva fanta res tako slaba? Ali ste kdaj pomislili, da bi tudi ta dva morali imeti radi? Kakšne dobre lastnosti imata?«

Najprej se je Ana spomnila, da ji je Nejc večkrat pomagal, Denis je povedal, da je Matej prav zabaven tovariš ... in tako so našteli vse več dobrih lastnosti. Otrokom se je počasi začelo svitati, kaplan pa je še malo povprašal: »In koliko vas je uživalo v pretepu?« Sklonili so glave in to je pomenilo, da je bil pretep všeč skoraj vsem. Kaplana je zanimalo, kakšen je bil konec pretepa. Otroci so brž povedali, da sta si podala roke.

»No, vidite. Jezus je dal največjo zapoved, o kateri smo se že učili: ljubi Boga in svojega bližnjega. Ko sta se Matej in Nejc pretepala, seveda nista ljubila drug drugega. Ko ste vi podpirali njuno slabo početje, prav tako niste imeli ljubezni. Še slabše pa je bilo, ko ste o njiju slabo govorili. Če imaš Jezusa resnično rad, potem o nikomer ne govoriš slabo in vsakemu najprej pomagaš, ko vidiš njegovo stisko. Imaš vsakega človeka rad. Zato je ljubezen do Boga in bližnjega tako povezana. Jezusa imaš rad, kadar imaš rad vsakega človeka. Koliko dobrih lastnosti smo odkrili o Mateju in Neju! Treba jima je najprej pomagati, da bosta postala vaša prijatelja. Tako boste tudi zunaj verouka in maše pokazali, da imate radi Jezusa.«

Tomažu je bil danes verouk še posebej všeč. Sklenil je dve stvari. Kadar ga bosta Jan in Lucija zafiravala, ju bo spomnil na zapoved ljubezni; kadar pa bo kdorkoli potreboval kakšno pomoč, se bo sam ponudil in pomagal vsakemu človeku. Tako bo najlepše pokazal, da ima Jezusa rad.

7. dan: VARUJE ME!

Mami in oči sta se odločila, da bosta po službi odšla po opravkih in nakupih. Janu in Luciji sta naročila, naj popazita na Tomaža in Tino. Zaupala sta starejšima otrokoma in tudi Janu in Luciji je kar ustrezalo, da sta bila lahko za nekaj trenutkov glavna v hiši.

Mami in oči sta odšla, Tina in Tomaž sta se igrala, Jan in Lucija pa sta dokončala še nekaj nalog. Hitro je minila prva ura njihove samote, a ko je Tomaž opazil, da je ura že šest, ga je zaskrbelo. Kaj pa, če mami in oči ne bosta prišla pravočasno domov in bi tako zamudil sedmi dan devetdnevnice? Zato vprašal: »Kdaj prideta oči in mami domov?« In potem je to vprašal še nekajkrat. Najmlajša Tina je kmalu opazila, da ni vse v redu, saj - po njenem – očija in mami res že predolgo ni doma. Začela je jokati. Naenkrat se je prej idilično vzdušje med brati in sestrami podrlo in nastal je prepir, skrb in jok. Jan si je belil glavo, vendar tudi sam ni več našel odgovora. Iz zadrege in skrbi ga je rešil ropot avtomobila. Tina je takoj spoznala domači avto in stekla k vratom, Tomaž je samo pogledal na uro. Ne, ne bo zamudil devetdnevnice. Lucija je skozi okno opazila očija in mami, Jan pa si je globoko oddahnil.

»Kaj pa je tako hudega, pa ne da ste se spet kaj sprli? Jan, ali je bilo vse v redu?« Preden je Jan mogel odgovoriti, ga je prehitela Tina: »A ne mami, da nas imaš rada?«

»Seveda vas imam.« Mami je začudeno pogledala Jana. Hitro ji je pojasnil, da jih je skrbelo, ker ju toliko časa ni bilo domov. Mami pa vse pokliče k sebi v dnevno sobo, kjer se usedejo na kavč: Tina mami v naročje, Tomaž se stisne zraven, Jan in Lucija pa vsak na eno stran.

»Skrbelo vas je, kje sva z očijem, vendar sva šla samo po nakupih. Pazila sva, da bova še pravi čas doma. Preden sva se odpravila, in vsakič, ko se kam odpraviva in vas pustiva same, zaupava, da boste znali paziti drug na drugega. Poleg tega pa vas vedno izročim tudi naši skupni mami. Mati Marija na nas vedno pazi in z očijem zaupava v njeno mogočno varstvo in pomoč. Ravno zaradi zaupanja v Marijino varstvo sva lahko brez skrbi.«

Tina jo nedolžno vpraša: »Kaj pa, ko gre Mati Marija spat, kdo pa takrat pazi na nas?«

Mami se nasmehne: »Veš, Marija je v nebesih. Ker je sprejela Jezusa, Božjega sina, ga varovala, vzgajala, se z njim veselila in trpela ter bila vedno ob njem – tudi takrat, ko je umrl na križu, jo je Jezus po vstajenju vzel z dušo in telesom k sebi v nebesa. Tako je sedaj z njim in z angeli v božji slavi, kjer ji ni treba spati, ampak lahko ves čas gleda na nas. Veste, otroci, z očijem vas vsak večer izročiva Mariji, ne samo takrat, ko vas pustiva same. Prosiva jo, da bi vas obvarovala vseh nesreč v življenju. Tudi vi se ji vedno izročajte in jo prosite pomoči. Koliko mater in očetov je že prosilo in bilo uslišanih.«

Zdaj se je pogovoru pridružil še očka: »Se spomnite, ko smo bili na Brezjah in tam gledali zahvalne table in slike na stenah? Do stropa jih je, sploh se jih ne da prešteti.«

»No, vidite, torej je bil vaš strah odveč. Četudi naju z očijem ni, še vedno nad vami bedi in vas pazi nebeška mati Marija,« je rekla mami in k sebi stisnila vse štiri otroke »Sedaj pa pojdimo k devetdnevnici, ker nas že ura priganja,« je rekla mami in hitro so bili vsi pripravljeni za odhod. Prav nič niso bili več zaskrbljeni, obrazi so žareli od veselja. Ko so stopili v cerkev, so Jan, Lucija, Tomaž in Tina v srcu tiho rekli:

»Marija, hvala ti za mamico in očija. Vedno ju varuj!«

8. dan: POD PODOBO KRUHA IN VINA

Vsak človek mora jesti, da lahko preživi; tako tudi pri Tomažu doma. Oči in mami vedno skrbita, da je skupni družinski obrok več kot samo hranjenje. Ni dovolj samo hitro pojedsti in oditi vsak na svojo stran. Za mizo se skupaj o marsičem pogovorijo. Vedno pa odidejo vsi naenkrat od mize in, kar je najbolj pomembno, zadovoljni, da so imeli čas drug za drugega.

Ta petek je mami prišla prva iz službe, kmalu je zadišalo po sveže pečenem kruhu. Ko je Lucija pripravljala mizo, ji je mami naročila, naj tisti vsakdanji plastični prt zamenja z belim. V družini je bilo čutiti bolj slovesno vzdušje, ki se je ob koncu devetdnevnice približevalo vrhuncu. Tudi oči je prišel malo prej iz službe in vse prijetno presenetil.

»Mmm, kako lepo diši po svežem kruhu,« je rekel. »Malo bo treba še počakati, da se kosilo skuha,« je pojasnila mami. »Odmolimo, potem pa lahko jeste kruh, dokler je še topel. Tako boste lažje počakali, da se vse do konca skuha.« Tomaž se je lepo pokrižal in zmolil molitev pred jedjo. Nato je oči vzel hlebec, ga prekrižal, razlomil in dal vsakemu svoj košček. Kako jim je teknil! Za mizo je nastala popolna tišina. Slišalo se je samo grizenje hrustljave skorje.

»To je pa tako kot v Jezusovih časih,« je rekel Jan. »Tudi takrat so kruh jedli z rokami in ga takole lomili.«

»In pri zadnji večerji so bili apostoli zbrani takole okrog mize in Jezusa, kakor nas šest sedaj,« je dodala Lucija, takoj zatem pa vzkliknila: »Saj nas je točno pol manj, kot je bilo učencev!«

»Res je,« je rekel oči, »tudi takrat so jedli najprej navaden kruh in ga takole lomili, nato pa je Jezus tisti navaden kruh z besedami: »To je moje telo, ki se daje za vas,« spremenil v svoje presveto telo. In vino v svojo kri. Tako nam je zapustil največji dar, na katerega se sedaj skupaj s Tomažem pripravljamo.«

»Seveda to ni samo spomin, ki se je zgodil pred dva tisoč leti,« je dodala mami, »ampak se dogaja tudi danes. Tako v nedeljo ne praznujemo samo družinskega praznika, ampak Tomaževo srečanje z živim Bogom. Tudi mi se bomo srečali z Bogom, ko bomo šli k obhajilu. Tudi za nas je vsako tako srečanje praznik, kot bo tudi za Tomaža od nedelje naprej vsako sveto obhajilo največji praznik.

»Kdaj se bom pa jaz lahko srečala z Bogom tako kot Tomaž?« je vprašala Tina.

»Tudi ti boš prišla na vrsto. Sedaj se srečuješ z njim, kadar greš v cerkev in ko skupaj molimo. Ko pa boš dovolj stara, da boš razumela to, kar sedaj govorimo, takrat boš tudi ti pristopila k obhajilu,« je pojasnila mami.

»Zakaj pa eno uro pred obhajilom ne smemo nič jesti?« je vprašal Tomaž. Jan se je takoj ponudil za odgovor in rekel: »Zato, da se pripraviš na sveto obhajilo. Ko se zavestno odpoveš hrani s postom, začneš bolj razmišljati, zakaj to narediš. In tako veš, da zaradi srečanja z Jezusom. Tvoje telo in tvoja pamet čakata na srečanje z Bogom.«

»Saj tudi ni lepo, če s polnimi usti govoriš in če žvečiš, ko se s kom pogovarjaš in tako naprej. Ko greš k sveti maši, se tudi urediš, pred cerkvijo izklopiš mobilni telefon in zbrano vstopiš. Prav tako se na največji dogodek – na srečanje z Jezusom pod podobo kruha – pripraviš tako, da eno uro nič ne ješ.«

»Saj to sploh ni težko,« je rekel Tomaž in spet vprašal: »Kakšnega okusa pa je hostija?«

»Približno takšnega kot kruh. Na videz in po okusu je kot kruh, vendar še mnogo boljša, ker je to duhovna hrana za našo dušo. Včasih njen okus res koga nekoliko preseneti, a se nanj navadi. Vsaka stvar, ki jo jemo prvič, se nam zdi nenavadna, potem se nanjo navadimo in jo imamo radi.«

Svežega kruha je na mizi že veliko manjkalo in kosilo je bilo tudi že pripravljeno. Skupaj so pojedli in se vmes še veliko pogovorili.

Bilo je res lepo. Še oči in mami sta ob otrocih in Tomaževi pripravi na prvo srečanje z Jezusom poglobila svojo vero. Z velikim zaupanjem sta se zvečer pri devetdnevnicu prejela sveto obhajilo.

9. dan: KOMAJ ČAKAM

Dopoldne je bilo potrebno še toliko stvari postoriti. Oči in mami sta se pridružila ostalim staršem, ki so čistili cerkev in pripravili vse, kar je bilo še potrebno za sveto obhajilo. Doma so se otroci zamotili s pospravljanjem svojih sob in vmes našli čas za kako igro, da je le čas hitro minil. Ko sta starša prišla domov, so skupaj dokončali priprave na prihajajoči praznik.

»Lahko bi še dolgo pospravljali, ampak mislim, da je čas, da pustimo zunanosti na miru,« je rekla mami.

»Kar je narejeno, je narejeno. Posvetimo se še drug drugemu in našemu praznovanju,« je dodal oči.

Vsi so se strinjali. Saj je bilo že vse pripravljeno, lahko so se pogovarjali in celo malo šalili. Jan, Lucija in Tina so zamotili Tomaža z različnimi igrami, saj bi sicer kar naprej spraševal, koliko ur je še do obhajila. Popoldan je hitro minil in že se je približal čas za devetdnevnicu. Pred cerkvijo je stal 32 metrov visok mlaj. Jan je takoj podražil Tomaža: »Vidiš, tale mlaj so pa postavili za mojo birmo.«

»Ne, to pa ni res,« je ugovarjal Tomaž. Mami je takoj segla v besedo, da ne bi prišlo do kakšnih nesporazumov: »Mlaj je postavljen tako za birmo kot tudi za obhajilo. Še bolj pomembno pa je, da nam vsem kaže, kam naj bomo usmerjeni. Njegov vrh je usmerjen proti nebu, kot morajo biti tudi naše misli k Bogu. Ob vsem lepem na zunaj je vendar najpomembnejši Bog.«

»Še zadnji večer do srečanja z Jezusom,« je razmišljal Tomaž. Ko je vstopil v cerkev, je bil začuden, kako lepo je urejena. Vse je bilo v slovesnem pričakovanju. Vsaka cvetica, vsak venec, prav vse se veseli z njimi, ker se bodo srečali z Jezusom. »Kako lepo je vse,« je šepnil očiju. »Še lepše pa je tvoje srce, ki čaka Jezusa,« mu je oči zašepetal prav na uho.

Tomaž je težko zbral svoje misli. Ko pa je kaplan med sveto mašo izgovarjal Jezusove besede: »To je moje telo, ki se daje za vas. To je moja kri, nove in večne zaveze, ki se za vas in za vse preliva v odpuščanje grehov, to delajte v moj spomin,« so mu oči zažarele. Bil je ves prevzet nad Jezusom pod podobo bele hostije in vina.

Med očenašem ga malo zaskrbelo; ali bo jutri dobro prebral prošnjo. A je že naslednji trenutek rekel sam pri sebi: »Jezus, ti si moj prijatelj, ti boš tudi poskrbel, da bo jutrišnji dan najlepši. Naj bo dež ali sonce, v mojem srcu bo samo veselje.«

Po končani devetdnevnicu je bil Tomaž nenavadno miren. Nič ga ni več skrbelo, saj je bilo vse pripravljeno, njegovo srce in duša pa lepa in vesela. Prav vsi so se veselili prvega obhajila.

Zvečer ni in ni mogel zaspati. Misli so mu odhajale k Jezusu in kar sam od sebe je začel moliti:

»Dragi Jezus, ti si moj najboljši prijatelj. Ti me varuj vsak dan, da bom vedno tebi zvest. Tako rad te imam in veselim se srečanja s teboj. Tudi tvoja in moja nebeška mamica Marija naj me varuje; pa še očija, mami, Jana, Tino in Lucijo in vse sošolce in sošolke, ki bomo jutri šli k svetemu obhajilu. Daj, da se bomo vsi ljudje imeli radi ...«

Med molitvijo je Tomaž zaspal v pričakovanju najlepšega dne.

NALOGA za 1. dan

Skupaj s starši se pripravite na sveto spoved, posebej z izpraševanjem vesti. Zvečer premisli svoje grehe.

NALOGA za 2. dan:

Danes se Jezusu s svojimi besedami zahvali za tako lepo dušo in za odpuščanje grehov.

NALOGA za 3. dan:

Zvečer razmisli in se s starši pogovori, kaj vse veš o Jezusu ter to staršem tudi razloži. Zmoli molitev O Jezus, blagoslovi me.

NALOGA za 4. dan:

Jutri na poti iz šole naberi rože in jih daj staršem ter se jim zahvali, ker skrbijo zate in so ti po božji dobroti posredovali življenje. Zvečer zmoli molitev za starše. Starši povejte svojim otrokom, da jih imate radi in jih pred spanjem pokrižajte.

NALOGA za 5. dan:

Skupaj s starši zmolite večerno molitev: Oče naš, Zdrava, Marija, Sveti angel in O Jezus blagoslovi me.

NALOGA za 6. dan:

Tako starši kot otroci naredite dobro delo, ne da bi vam kdo kaj rekel in se o tem skupaj pogovorite.

NALOGA za 7. dan:

Zvečer zmolite molitev k Mariji (Zdrava, Marija,... O Gospa moja ...) in priporočite otroci svoje starše in starši svoje otroke Mariji, mi vsi pa prvoobhajance in njihove družine.

NALOGA za 8. dan :

Skupaj s starši se zahvalite Bogu v večerni molitvi za največji dar – sveto obhajilo.

NALOGA za 9. dan :

Zvečer se zaupljivo pogovori z Jezusom.

KOMENTARJI OB POTEKU SVETE MAŠE

1. DAN - VELIKONOČNA SVEČA

Dobro si pogledjmo to svečo! Se kdo spomni, kako se imenuje? Velikonočna!

Da, to je velikonočna sveča!

Ta sveča pomeni vstalega Jezusa. Kako to vemo?

Je velika in bela kakor Jezusovo oblačilo.

Na njej je znamenje križa!

Kakšne barve je? Rdeče.

Na križu je Jezus prelil kri za nas.

Vidimo pet zrn kadila.

Pomenijo Jezusove rane.

Koliko ran je imel Jezus? Naštejejo.

Ko prižgemo velikonočno svečo, to pomeni, da je z nami živi Jezus.

Prav tako prižgemo dve sveči pri oltarju, ker med mašo pride Jezus na oltar pod podobo kruha in vina.

2. DAN - VSTOPNA PESEM, OLTAR IN KRIŽ

Prav je, da smo vsi že zbrani v cerkvi za začetno pesem, in če jo le znamo, vsi pojemo.

Pregovori o petju pravijo: »Kdor poje, dvakrat moli, + tam ostani kjer pojo,

+ hudobni pesmi nimajo, + pesem preganja človeške skrbi.

Oltar predstavlja Jezusa Kristusa Odrešenika, zato je v središču bogoslužnega prostora. Ko duhovnik pristopi k oltarju, ga poljubi. Izrazi ljubezen in spoštovanje do Kristusa. Poljub oltarju, ki predstavlja Kristusa, velja tudi v imenu nas vseh, ki smo zbrani pri sveti maši.

Križ je zelo pomembno znamenje; zato se večkrat pokrižamo.

Pokrižajmo se premišljeno, z besedami in rokami v soglasju.

Ko se z roko dotaknem čela, Bogu darujem vse, kar mislim,

dotik na usta zaznamuje, da želim vedno govoriti resnico,

na srce, da mislim na vse, ki jih imam rad;

desna in leva roka: vse, kar delam naj bo blagoslovljeno.

Pred evangelijem naredimo mali križ, kar pomeni:

+ tvoj evangelij hočem sprejeti z razumom, - misli,

+ ga izpovedovati z usti, - besede,

in +ohraniti v srcu.

Že ko vstopim v cerkev, se pokrižam z blagoslovljeno vodo.

Pustim zunaj vse svoje skrbi in težave, skratka vse, kar me raztresa.

3. DAN - KESANJE

Duhovnik nas pred vsako sveto mašo povabi h kesanju z besedami:

Priznajmo in obžalujmo svoje grehe, da bomo vredno obhajali svete skrivnosti.

Kako moramo odpuščati, nam je dal lep zgled zdaj že pokojni sveti oče Janez Pavel II.,

ko je odpustil svojemu atentatorju Aliju Agciju, 13. maja 1981 leta, ki ga je na trgu svetega Petra obstrelil. Zvečer je iz bolnišnice po radiu Vatikan rekel takole:

« MOLIM ZA BRATA, KI ME JE NAPADEL IN KATEREMU SEM
IZ SRCA ODPUSTIL!«

In še: 28. decembra 1983 se je v rimskem zaporu na štiri oči srečal z atentatorjem:

»ON JE MOJ BRAT IN ODPUSTIL SEM MU,« je dejal papež.

Vprašajmo se: Je morda v mojem srcu še kaka zamera?

Znam tudi jaz iz srca odpuščati?

Sem odpustil sosedu, ki me nadira brez pravega vzroka?

Sem nevoščljiv, ker imajo drugi lepši avto, hišo, boljše obleke in čevlje, sošolcu ali sošolki, ker je dobila boljšo oceno.
Danes vse zamere položi na oltar Jezusu in ga prosi, naj ti pomaga, da boš vedno rad odpuščal kot On.

4. DAN - DAROVANJE: PATENA, KELIH, CIBORIJ, VRČKI

Ministranta prineseta duhovniku pateno s hostijami ali pa ciborij s hostijami.
Prineseta tudi dva vrčka; v enem je vino, v drugem pa voda.
Duhovnik te darove Bogu daruje. Bog jih sprejme in jih posveti.
Mi, verniki, pa darujemo svoja dobra dela, molitve, veselje, žalost, razočaranje, bolezen in razigranost; vse, kar smo ta dan doživeli.
Zato k sveti maši ne pridemo praznih rok, ampak Jezusu prinesemo šopek dobrih del.
Naš praktični - konkretni dar velja prav tako ob nedeljah, ko cerkovnik pobira denar, da ga darujemo za vzdrževanje cerkve: za sveče, rože, elektriko in vse, kar se v cerkvi potrebuje; tako je naša cerkev lahko res lepa.

5. DAN – POVZDIGOVANJE

To je najsvetejši del svete maše. Duhovnik moli hvalospev. Na koncu sklene roke in povabi vernike, da skupaj z njim počastijo Boga z vzklikom: Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog vsega stvarstva... (lahko tudi zapojemo).
Nato sledi evharistična molitev z besedami postavitve in posvetitve.
Vrh evharistične molitve je trenutek, ko duhovnik s polaganjem iztegnjenih rok nad kruhom in vinom pokliče Svetega Duha. Takrat z močjo Božjega blagoslova spremeni kruh in vino v Telo in Kri Jezusa Kristusa.
Sledijo Jezusove besede:
»Vzemite in jejte od tega vsi, to je moje telo, ki se daje za vas!«
Duhovnik dvigne hostijo, mi hostijo gledamo in lahko rečemo:
»Jezus rad te imam, srce ti dam! Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem, Jezus, tvoj sem živ in mrtev!«
Primerno je tudi trkanje na prsi, če prihaja iz srca. Kaže na našo ponižnost.
Ko duhovnik poklekne in Jezusa počasti, se mi globoko priklonimo.
Duhovnik nadaljuje: Prav tako je po večerji vzel kelih, se ti zahvalil in te počastil, ga dal svojim učencem in rekel:
Vzemite in pijte iz njega vsi, to je kelih moje krvi nove in večne zaveze, ki se za vas vse preliva v odpuščanje grehov. To delajte v moj spomin.
Duhovnik dvigne kelih – mi lahko ponovimo isto molitev ali pa:
»Po njegovem prebridkem trpljenju, usmili se nas in vsega sveta!«
Duhovnik s poklekom Jezusa počasti, mi se globoko priklonimo.
Nato reče ali zapoje: Skrivnost vere!
Mi nadaljujemo: Tvojo smrt oznanjamo Gospod ...
ali: Kadar uživamo ta kruh ... ali Reši nas, Odrešenik sveta ...
Ti vzkliki so naša kratka veroizpoved.
Z njo poudarjamo dva temeljna dogodka naše vere:
Jezusovo smrt in njegovo vstajenje.
Pravimo, da sta to dva stebra krščanskega oznanila.

6. DAN - OČENAŠ

Obhajilni obred se začne z molitvijo OČE NAŠ.
Dogaja se nam, da molimo očenaš, po drugi strani pa drug drugega ne prenesemo.
Očenaš je čudovita molitev, je neke vrste Sveto pismo v malem.

Jezusovi učenci so Jezusa pogosto videli moliti. Nekoč so zbrali pogum in prosili Jezusa: «Gospod, nauči nas moliti!» In jih je!
V tej molitvi je strnjeno vse, kar smemo in moramo prositi.
Prav je, da besede očenaša izgovarjamo premišljeno.
Bodimo vedno bolj pozorni na besede:
In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo!
Pogoj za božje odpuščanje je moje odpuščanje svojim bližnjim.

7. DAN - POZDRAV MIRU

Pesnik Dragotin Kette je vsebino miru čudovito povezal z Bogom v pesmi MOJ BOG:
»O Bog svetlobe, stvarnik harmonije, tvoj izgubljeni sin je zopet tu; o, daj mu izgubljenega miru v bližini svoje svete domačije.«
Skupnost Cerkve živi iz miru, ki nam ga podarja Gospod.
Vsakdo pozna pozdrav Vstalega: »Mir vam bodi!« (Jn 20, 19).
Vstali Jezus je naš mir.
Zato je prav, da pred prejemom svete evharistije prosimo za mir.
Prav je, da ga tudi drug drugemu zaželimo in podarimo s prisrčnim stiskom rok in z iskrenim pogledom v oči.
Torej, ko si podamo roke, ne posredujemo drug drugemu le lepe želje, pač pa mir Vstalega, Jezusa!

8. DAN - OBHAJILO IN ZAHVALA

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas – podari nam mir! Duhovnik se s tiho molitvijo pripravi na prejem Kristusovega Telesa in Krvi. Tudi verniki se na to pripravljamo. Duhovnik ponovno vzame razlomljeno hostijo v roke, jo pokaže vernikom, ki jo bodo prejeli pri obhajilu, in jih povabi h Gospodovi večerji.
Reče: Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!
Vsi verniki: Gospod, nisem vreden, da prideš k meni, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.
Te besede so vzete iz Matejevega evangelija Mt 8,8, ko je stotnik prišel prosit Jezusa za svojega služabnika. Ni se čutil vrednega, da bi prišel Jezus k njemu domov.
Tudi mi nismo vredni, da pride Jezus k nam na obisk, ampak smo potrebni njegove pomoči, zato gremo k obhajilu. Nato pristopimo k svetemu obhajilu.
Duhovnik ali delivec svetega obhajila reče:« Kristusovo Telo! »
Jaz : Amen (in to glasno!).
Amen pomeni: tako je, jaz verujem, da je to živi Jezus, pravi Bog!
Evharistija je obed. Na obed se moramo lepo pripraviti, tako notranje kakor tudi zunanje. Notranje, da smo brez smrtnega greha.
Pripravljamo se tudi z molitvijo in dobrimi deli za Jezusa, ki bo postal moj gost.
Zunanje: da smo dostojno oblečeni, imamo čiste roke, eno uro pred obhajilom ničesar ne jemo in ne pijemo - razen navadne vode, ne žvečimo žvečilnega. Roke pripravimo dovolj visoko za prestol, na katerega bo prišel Jezus. Ko hostijo prejmem, stopim na eno stran in zaužijem hostijo, se obrnem in grem na svoje mesto, kjer se pogovarjam z Jezusom, ki je v mojem srcu. V tem trenutku smo nosilci Boga; tega se mnogokrat ne zavedamo niti odrasli, kaj še otroci.
Če je kdo pri meni na obisku, se z njim pogovarjam. Tako tudi z Jezusom.
Povem mu, da ga imam rad(a) in sem vesel(a), da je prišel k meni.
Zahvalim se mu za vse: za starše, babice in dedke, sestre in brate, prijatelje, tiste, ki so me pripravljali na ta veliki dan, za papeža, škofa, duhovnike, g. župnika, za domovino, učitelje, vzgojitelje, zdravnike, šoferje, za mir v naši domovini itd.

Potem sledi prošnja. Jezusa prosim za vse, ki jih imam rad(a), pa tudi za tiste, ki jih nimam rad(a). Jezus nas bo uslišal, kar ga prosimo, in je za nas dobro, da nas usliši.

9. DAN - BLAGOSLOV

Duhovnik nam še enkrat zaželi:

Gospod z vami.

Mi odgovorimo: In s tvojim duhom.

Duhovnik blagoslovi vse navzoče: Blagoslovi vas vsemogočni Bog

Oče in Sin in Sveti Duh.

Nato še skupaj zapojemo zaključno pesem, pozdravimo Jezusa z poklekom, pri kropilniku se še pokrižamo z blagoslovljeno vodo in gremo domov.

Velikokrat slišimo, da se maša sedaj šele začneja.

Doma in že zunaj cerkve se pokaže, kako smo pri sveti maši sodelovali.

Malo pomislimo, kakšni so naši pogovori doma, ko pridemo od maše?

Se takoj začnemo prepirati, ali res prinesemo blagoslov na naše domače, pa tudi na vse tiste, ki jih med potjo srečamo?

Blagoslov in milosti, ki smo jih prejeli, nesemo domov med svoje drage.

Škoda, da se pozablja naša lepa prekmurska navada:

tako je vsaj pri nas doma bilo, pa je še!

Ko smo prišli od maše, smo domače pozdravili takole:

Hvaljen Jezus! Bog vam daj tal svete maše pa božji blagoslov!

In smo vse pokrižali!

Morda bi bilo lepo in prav to lepo navado obnoviti!

PISMA STARŠEM:

1. Pred prvo sveto spovedjo

Spoštovani starši!

Motiti se je človeško, je vzkliknil modrijan. Mi bi dodali: zavedati se svojih meja in zato prositi odpuščanja za storjene napake, je globoko krščansko. Nikdar namreč ni Bog človeku bližje kot takrat, ko po duhovniku izgovori tiste osrečujoče besede: *In jaz te odvežem tvojih grehov*. Kar je bilo rdeče kot šklat, je po besedah Svetega pisma spet zasijalo v krstni nedolžnosti in postalo belo kot sneg.

Kako otroku vzbuditi pravi čut za greh?

Razločevanje med dobrim in slabim je položeno v človekovo naravo. Vest je tisti notranji glas, ki nam pove, kaj je prav in kaj ne, pred dejanjem nas spodbuja ali odvrta, po dejanju pa hvali ali graja. Kot vsak natančen instrument se tudi vest lahko pokvari in postane preveč ali premalo občutljiva. Otroku najbolj učinkovito pomagamo dosledno ločevati med dobrim in slabim, če ga naučimo, da se za napake opraviči in prosi odpuščanja. Seveda bo to zmož le, če bo odrasle videl, da delajo tako. Pri tem nikakor ne gre v prvi vrsti za razbit kozarec in umazano majico. Gre za veliko več! Otroka je treba socializirati, ga učiti medosebnih odnosov, ki so temeljni tudi za odnos z Bogom. Kako moreš reči, da ljubiš Boga, ki ga ne vidiš, če ne ljubiš človeka, ki ga vidiš, nas sprašuje sveti pisatelj.

Kako se pripravim na sveto spoved?

Tako, da premislim svoj odnos do Boga in ljudi. Najbolje ob branju Svetega pisma, desetih božjih zapovedih ali s pomočjo pripravljenih vprašanj. Morda bi pred prvo sveto spovedjo pomagali otroku priti tudi do odgovorov na naslednja vprašanja:

Imam rad Boga in kako se to pokaže? Ali redno molim? Hodim k nedeljski sveti maši? Se z veseljem učim o Jezusu in svoje znanje poglobljam z branjem Svetega pisma? Se pripravljam na prvo obhajilo samo zaradi slovesnosti, lepe obleke, pogostitve ali zato, ker bo v moje srce prišel Jezus? Kakšno je moje govorjenje? Preklinjam? Kako se obnašam? Se rad učim? Spoštujem učiteljico, kateheta, starejše ljudi? Ali naredim iz ljubezni do Jezusa kakšno žrtvico?...

Verjamem, da bo priprava na prvo sveto spoved tudi Vam, dragi starši, pomagala, da boste obenem z otrokom tudi Vi na novo poglobili ta čudoviti dar odpuščajoče Božje ljubezni!

kraj in datum

župnik

2. Kakšen teden pred začetkom devetdnevnice pred praznikom prvega svetega obhajila

Spoštovani starši prvoobhajancev!

Vaš otrok, Vi, dragi starši, pa tudi Vaši domači, vsi ste v pričakovanju velikega praznika in pomembnega dogodka. Vaš otrok bo prvič pokleknil v spovednico in prvič prejel sveto obhajilo. Res nedopovedljivo vzvišen dogodek, ko se Bog skloni k človeku. Nebeški Oče nam odpusti grehe. Jezus, Božji Sin in naš Brat, pa se združi pod podobo kruha z našo slabotno človeško naravo.

Gre torej za Božji obisk. Za Božjo obdaritev. Za posebno Božje delovanje v človeku. Nobenega, še tako imenitnega obiska, ne moremo niti primerjati s tem obiskom. Ker gre za nekaj duhovnega, se moramo na ta dogodek predvsem duhovno dobro pripraviti.

V teh dneh se doma skupaj s prvoobhajancem veliko pogovarjajte o sveti spovedi, sveti maši, o svetem obhajilu.

Obiščite sorodnike in znance, ki jih otrok želi povabiti na svoje praznovanje. Povejte jim, da je slovesnost v cerkvi in tja jih povabite. Kosilo ali popoldansko druženje ob pikniku, to ni prvo obhajilo, to je nadaljevanje praznovanja prvega obhajila.

Z otrokom obiščite krstnega botra. Priporočite mu prvoobhajanca v molitev. Povabite ga, naj gre k sveti spovedi in ta dan obhajilo daruje za svojega krščenca.

Vzemite si čas za večerno molitev. Pripravite prostor: križ, šopek, svečo, molitvenik...

Molitev je lahko kratka, a naj bo redna!

Spodbudite otroka, da vsak dan priprave naredi kakšno dobro delo, da obišče in razveseli koga od starejših in bolnih. Morda mu popoldne nese kos prvoobhajilne torte ipd.

Vsa družina naj si vsak dan devetdnevnice zagotovo vzame čas in skupaj z prvoobhajancem pride v cerkev. Šmarnicam bodo sledile kratke kateheza o spovedi in obhajilu ter nekaj praktičnih navodil.

Ne prezrite, da je..... med večerno mašo priložnost za spoved staršev in sorodnikov. Če želite občutiti srečo in radost src otrok, ki bodo prvič sprejela evharističnega Jezusa, potem boste storili vse, da boste tudi sami ta dan lahko pristopili k svetemu obhajilu. Saj Vam otrok ne bo verjel, da je to res nekaj pomembnega, če mu ne boste dali zgleda in skupaj z njim pristopili k obhajilu.

Nič zato, če že dolgo niste bili, če ste pozabili spovedne molitvice. Ali ni to, da se jih mora Vaš otrok naučiti, najlepša in najbolj diskretna priložnost, da jih ponovite tudi sami?

Spoštovani starši. Težko bi Vam še boljše priporočil pomembnosti priprave na ta veliki dan. Spodbujam Vas, da stojite svojemu prvoobhajancu ob strani z vsem svojim zgledom.

kraj in datum

župnik

3. Ob koncu devetdnevnic; navodila za slovesnost

Dragi starši!

Dovolite, da Vas opozorim na nekatere pomembne malenkosti, ki lahko pomagajo, da boste dan prvega obhajila preživeli čim lepše in bo ostal Vam in Vašemu otroku res v najlepšem spominu.

Večer pred praznikom prvega svetega obhajila

Vzemite si čas za svojega otroka in se mu posvetite. Molite skupaj z njim in prebirajte Sveto pismo. Ne prižigajte televizije. Pokažite svojemu otroku, da ga imate radi in da z njim delite njegovo veselje.

Zjutraj – doma

Takoj, ko se otrok zbudi in vstane, ga z veseljem sprejmite, brez naglice in nervoze. S kratko skupno molitvijo usmerite misli na Jezusa. Pravočasno se odpravite k cerkvi, saj bo drugače vaš otrok postal nemiren.

Na poti k cerkvi

Primite svojega otroka za roko. Naj občuti vašo toplino. Vaša pozornost naj bo usmerjena samo na praznik. Ko z otrokom prispete do cerkve, mu dajte nekaj kratkih nasvetov in mu priporočite, naj moli za svoje starše. Nato ga izročite katehetu, katehistinji ali duhovniku. Spodbudite ga, da se takoj pridruži ostalim prvoobhajancem. Vse to mu bo pomagalo, da se bo umiril.

Pred odhodom v cerkev ga še enkrat opogumite: »Bodi zbran in lepo sodeluj pri sveti maši. Tudi mi bomo sodelovali pri tej sveti maši. Misli na nas, mi pa bomo molili za tebe.« S palcem desne roke mu napravite križ na želu. Naj bo to vaš blagoslov.

Med sveto mašo

Potrudite se in dejavno sodelujte pri sveti maši. V mislih se poistovetite s svojim otrokom. Molite zanj. Pri svetem obhajilu prosite Boga, da bi vaš otrok rasel v milosti. Prosite tudi zase, da bi zvesto izpolnjevali naloge, ki jih od vas zahteva duhovna rast in vzgoja vašega otroka.

Po končani maši:

Poljubite svojega otroka! Čestitajte mu, ker je prvič prejel Jezusa v svoje srce in tako postal odrasel član vaše župnijske skupnosti. Če boste potočili kakšno solzo sreče, tega ne skrivajte pred vašim otrokom. Naj tudi on ve, da so to solze sreče. Vprašajte vašega otroka, kako se počuti: srečno, ponosno, vznemirjeno, popolno ... Povejte mu, da tudi vi občutite podobno.

Doma:

Pri slovesnem kosilu naj otrok sedi na častnem mestu kot častni gost. Razložite mu, da želite s tem počastiti Jezusa, ki je na današnji dan po njem obiskal vso družino. Okrasite mizo, zagotovo prižgite otrokovo krstno svečo in ustvarite Slovesno razpoloženje. Po kosilu naj se vsa družina še nekaj časa zadrži v pogovoru. Otrok naj ta dan ne odhaja po obiskih, drugi naj pridejo k njemu. Če je ta dan v cerkvi še popoldanski program za prvoobhajance, pojdite tja skupaj s svojim otrokom.

Zvečer doma:

Vsa družina naj se zbere k večerni zahvalni molitvi. Ta naj bo že priprava na otrokovo obhajilo in sveto mašo prihodnjega dne. Priporočite otroku, naj pogosto pristopa k prvemu svetemu obhajilu. Ohranite v hiši slovesno razpoloženje še vsaj nekaj dni. Skupaj z otrokom pojdite izbirat okvir za njegovo prvoobhajilno sliko – spomin na prvo sveto obhajilo in ta spominek obesite nad njegovo posteljo.

V prihodnjih dneh

Pogosto pokažite otroku, kako ga imate radi. Posvetite mu več časa kot običajno in se več družite z njim. Poslušajte ga. Otrok potrebuje vašo bližino, vaš čas. Skupaj z njim pojdite k sveti maši tudi kdaj med tednom. Če je v župniji kakšen dogodek namenjen posebej prvoobhajancem, se ga radi udeležite vsi člani družine, k slovesnosti pa povabite tudi sorodnike. Naj otrok resnično začuti, da je prvo sveto obhajilo velik praznik za vso vašo družino, sorodnike in prijatelje.

Temu lahko sledi še nekaj konkretnih navodil za fotografiranje ipd. Na koncu pozdrav, kraj in datum podpis.

SODELOVANJE

UVOD V MAŠO S POVABILOM ZA KESANJE

Prisrčno pozdravljam prav vse, ki ste se danes z nami zbrali okrog oltarja.

Dan prvega svetega obhajila je najprej velik praznik za našo župnijsko občestvo. Za vsakega izmed nas odraslih je to prelep spominski dan, pa hkrati tudi priložnost, da poživimo svojo vero. Čudovito lep praznik je nadalje današnji dan za naše družine, za družine prvoobhajancev. Starši vemo, da je Jezus najlepši vzor in najtrdnjša življenjska opora. Vas, dragi naši otroci, smo zato pripeljali k Njemu. V njegovih rokah bo vaše življenje bolj varno. Z Jezusom v vaših srcih prihaja v naše družine nov vir blagoslova.

In končno, predragi, je današnji dan seveda nepozabno lep za vas, dragi prvoobhajanci. Danes stopate v vrsto tistih, ki jim Jezus pomeni največ v življenju. Z Njim boste rasli v lepem in dobrem. On bo napravil vašo mladost res sončno in lepo.

V trenutku zbranosti na začetku svete daritve pa v tihoti srca najprej premislimo, če smo dobro pripravljeni na ta veliki dar, ki prihaja na naš oltar. Očistimo in pripravimo svoja srca na najsvetejše skrivnosti v iskrenem obžalovanju grehov.

Prošnje za vse potrebe

JEZUS, PROSIMO TE ZA TRPEČE IN ZAPUŠČENE, DA BI V TVOJEM TRPLJENJU NAŠLI TOLAŽBO.

JEZUS, TI SI NAS LJUBIL DO KONCA, NAJ TUDI MI LJUBIMO TEBE IN BLIŽNJE.

JEZUS, UTRDI NAM UPANJE V VEČNO ŽIVLJENJE, SAJ SMO PRI KRSTU POSTALI TVOJI OTROCI.

JEZUS, APOSTOLOM SI NAROČIL OBNAVLJATI TVOJO DARITEV, POSVEČUJ VSE, KI SE ZBIRAMO PRI OLTARJU.

JEZUS, DAJ NAM NOVIH DUHOVNIH POKLICEV, DA NAŠE CERKVE NE BODO PRAZNE.

JEZUS, POMAGAJ PRVOOBHAJANECM, DA SE BOMO LEPO PRIPRAVILI NA SREČANJE S TEBOM.

JEZUS, PODPIRAJ VSE LJUDI, DA BO DOBROTA PREMAGALA ZLO V SVETU.

JEZUS, VODI TISTE, KI SO ZAŠLI, DA BODO SPET NAŠLI PRAVO POT V ŽIVLJENJU.

JEZUS, SPREJMI NAŠE RAJNE V VEČNO ŽIVLJENJE.

GOSPOD, POMAGAJ PAPEŽU, DA BO ŠE NAPREJ ZVASTO VODIL TVOJO CERKEV.

GOSPOD, POMAGAJ NAŠIM STARŠEM, DA NAS BODO RES VZGAJALI TAKO, KOT TI ŽELIŠ.

GOSPOD, PROSIMO TE ZA GOSPODA ŽUPNIKA IN ZA VSE, KI SO NAS PRIPRAVLJALI NA DANAŠNJI DAN, POPLAČAJ JIM NJIHOVO SKRB IN DOBROTO.

GOSPOD, PROSIMO TE ZA VSE LJUDI, DA BI ŽIVELI V MIRU IN LJUBEZNI.

GOSPOD, POMAGAJ NAM, DA TE BOMO VEDNO PREJEMALI PRIPRAVLJENI IN S ČISTIMI SRCI.

GOSPOD, POMAGAJ VSEM OTROKOM V NAŠI ŽUPNIJI, DA BODO VEDNO RADI HODILI K SVETI MAŠI.

GOSPOD, POMAGAJ NAM, DA BOMO V ŽIVLJENJU RADI GOVORILI RESNICO.

GOSPOD, PROSIMO TE ZA NAŠE PRVOOBHAJANCE IN NJIHOVE DRUŽINE, DA BI JIH DANAŠNJI DAN ŠE BOLJ POVEZAL MED SEBOJ.

Darovanje I.

(prvoobhajanci med devetdnevnico zbirajo zrna za dobra dela in napišejo pismo Jezusu)

/mašni darovi/

Gospod, bele hostije, ki kruh so, dajemo ti v dar, in vino žlahtno prinesli smo ti na oltar. Spremeni kruh v svoje zdaj telo, da hrana našim dušam prvič bo in vino naših trt spremeni v svojo kri, s katero vse ljudi odrešil si.

/zrna/

Jezus sprejmi drobna zrna,
sončna njiva jih je dala,
v njih so naša dobra dela,
zate so jih naša srca zbrala.

/pisma/

Drobna pisma Jezus,
napisali smo ti vsi,
kaj želijo naša srca,
veš, Prijatelj, dobri ti.

Darovanje II.

1. SRCE

Gospod, prinašamo ti srce, ki je znamenje preproste otroške ljubezni. Sprejmi ga, z njim pa tudi nas, da bomo živeli zate.

2. STOPINJE

Sprejmi, Gospod, naše stopinje, s katerimi smo se bližali tebi. V njih je skrita naša ljubezen. Bodi vedno naš vodnik v življenju in ne dopusti, da bi v življenju zašli.

3. SVEČA

Sprejmi, Gospod, svečo kot simbol tihega izgorevanja za druge. Hvala ti za vse ljudi, ki se za nas darujejo. Naj imamo tudi mi odprte oči za potrebe ljudi, s katerimi živimo.

4. VINO

Sprejmi, Gospod, to vino. Sestavljeno je iz mnogih jagod. Naj bomo vedno povezani s teboj in se nikoli ne ločimo od tebe.

5. HOSTIJE

Sprejmi, Gospod, te hostije, ki bodo kmalu postale tvoje telo. Daj, da bi te vedno radi in vredno prejeli.

POZDRAV MIRU

Bele rože, bela obleka, vsa ta belina je podoba krstne beline duše,
ki je danes prvič prejela Nebeškega Kralja.
Tudi sami dobro veste, da se ravno na belem vsak še najmanjši madež tako hitro pozna.
Naj bo zato stisk roke pred obhajilom priložnost,
da iz srca odpustimo in prosimo odpuščanja.
In tako bo Bog, v svoji vsemogočni dobroti,
če bomo mi pripravljene narediti prvi korak k odpuščanju,
vsakomur odpustil in zbrisal vsako, tudi najmanjšo senco nepopolnosti.
Podajmo si roke v znamenje miru in sprave!

ZAHVALA PO OBHAJILU

Zdi se nam, kot bi starši še včeraj pričakovali vaš prvi jok,
zdaj pa so za vami že prvi zobje,
prve buške,
prve besede,
prvi koraki,
prvi šolski dan in danes prvo sveto obhajilo.

Saj smo vas bili starši že večkrat veseli, dragi naši otroci,
danes pa smo na vas naravnost ponosni!

Vsak utrip našega srca je tudi za vas.
Naše srce utripa veselo, če ste vi veseli.
Utripa žalostno, če ste žalostni vi, ker utripa iz ljubezni.

Tako velika pa ni samo ljubezen staršev do otrok,
še večja, celo brezmejna in brezpogojna je namreč Božja ljubezen do slehernega izmed nas.

Prvič prejeti Jezusa v svoje srca je zato velika radost,
redno prejemati obhajilo pa je velika milost,
ki utrjuje vero, prinaša upanje, tolažbo in notranji mir.

Dobri Jezus. V tem trenutku se tudi mi starši z veseljem zahvaljujemo skupaj z našimi otroki za vse milosti, ki si nam jih podelil pri svetem obhajilu. Obilno nas blagoslavlja v vseh naših prizadevanjih za dobro, saj živiš in nas ljubiš vekomaj. Amen.

Recitacija:

Tam na oltarju v ciboriju zlatem
čaka me hostija bela.

V hostiji Jezus me čaka in vabi,
da bi v srce ga sprejela.

Pridi, o pridi, neskončna ljubezen,
pridi že k meni, Gospod,
s sabo ponesem te v šolo, na delo,
v igro – z menoj boš povsod.

Zahvala po obhajilu (prvoobhajanka)

Jezus, prišel si k meni in prebivaš v mojem srcu, ker me imaš rad. Hvala ti, Jezus. Tudi jaz te imam rada. Želim te ljubiti tako, kakor te ljubi tvoja sveta Mati Marija, kakor te ljubijo angeli in svetniki in kakor te ljubijo vsi dobri ljudje. Jezus, vedno hočem živeti Tebi, za Te hočem umreti, Tvoja hočem biti vedno, naj bom živa ali mrtva. AMEN.

Po obhajilu

Dolgo čakal sem in prosil,
da prišel bi srečni dan,
ko te v svojem srcu nosil
bom v ljubezni noč in dan.

O, kako lepo je v duši,
ko si, Jezus, ti z menoj.
Srce moje srečo čuti,
saj ves sem tvoj.

LJUBIM JEZUSA VSAK DAN in ga vedno ljubil bom.
Kadar delam, se igram, ljubim Jezusa vsak dan.

Ljubim Jezusa vsak dan, ko v molitvi z njim kramljam.
Ko obiščem v cerkvi ga, ljubim njega le vsak dan.

Ljubim Jezusa vsak dan, nikdar se ne čutim sam.
Ker prijatelj on je moj, ljubim njega le vsak dan.

Ljubim Jezusa vsak dan, vedno, mislim nanj.
Saj sem srečen le takrat, ko ima ga srčno rad.

OH, KAKO SEM DANES SREČEN, vriska malo mi srce.
Jezus prvič v njem prebiva, spolnil moje je želje.

Vsi se veselite z mano, saj hvaležen sem za vse:
očku, mami, vsem poznanim, ki molili ste za me.

Tebi, Jezus, se zahvalim za vso srečo na ta dan.
Dal si samega mi sebe, da ti bil bi vedno vdan.

Jaz pa, Jezus, ti obljubim, da bom priden in marljiv,
sveto vero v srcu nosil, dokler bom na svetu živ.

Tri prvoobhajilne (Berta Golob)

1. Prvo sveto obhajilo,
dar neskončnega Boga,
v duši svetlo luč prižiga,
ne grozi ji več tema.

Zdaj nebesa so odprta,
zdaj je v mojem srcu raj.
Zdaj je Jezus moj prijatelj,
zdaj je moj najlepši maj.

Hvala, ljubeznivi Jezus.
Hvala, moj nebeški Brat.
Hvala za ta mir in srečo.
Hvala, Jezus, tisočkrat.

2. Danes je nebo odprto,
ves umit je širni svet.
V Bogu mi in naši starši
smo kot velik božji cvet.

V prvem svetem obhajilu,
v čisti beli hostiji
čaka dobri zvesti Jezus,
da nam milost podari.

Pridi, Jezus! Pridi, pridi,
zemlje in neba Gospod.
Ti ostani naša sreča
in naš cilj in naša pot.

3. Jaz sem Jezus, tvoj prijatelj,
v tabernaklju čakam nate.
V najsvetejšem zakramentu
dar ljubezni hranim zate.

Čakam, čakam. Pridi, pridi.
Zdaj odpira se nebo.
Angeli se veselijo,
pesmi ti prepevajo.

Ker je čista tvoja duša

in prijazen tvoj obraz,
v prvem svetem obhajilu
združiva se ti in jaz.

Kolofon, zadaj na platnicah:

Pripravil: Odbor za katehezo škofije Novo mesto. Devetdnevnic so s svojim prispevki oblikovali: Peter Kokotec, s. Marta Zadravec, Klavdio Peterca. lektorirala: Berta Golob.
Priprava za tisk in izvedba: Salve d.o.o., Ljubljana april 2008.